

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **R. F.**, zastoupen Mgr. Marií Broučkovou, advokátkou se sídlem Mrkvičkova 1355/34, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2024, č. j. MPSV-2024/139181-913, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 10. 2024, č. j. 64 Ad 10/2024-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích (dále jen „úřad práce“) ze dne 2. 5. 2024, č. j. 61213/24/PI, kterým žalobci nebyla přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2024. Žalobci tato dávka nebyla přiznána, neboť jím obývaná místnost v objektu v rekreačním areálu na adrese č. e. X Ch. – R. nesplňuje definici bytu podle § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud zamítl. Nedůvodnou shledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a následně se věnoval jádru sporu, tedy otázce, zda prostor, který žalobce obývá, lze považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Krajský soud konstatoval, že definice bytu je pro účely posouzení nároku na přiznání příspěvku na bydlení vymezena materiálním kritériem (stavebně-technické uspořádání a vybavení) a formálním kritériem (určení užívání prostor k trvalému obývání či kolaudace). Podle ustálené judikatury NSS lze příspěvek na bydlení přiznat pouze v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení. Kromě materiální podmínky je tedy třeba splnit i podmínku formální. Žalobce sice předložil souhlas Městského úřadu Milevsko, Odboru regionálního rozvoje (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 5. 2021, č. j. MM 25084/2021 ORR/Hře, se změnou účelu užívání stavby, z toho se ovšem podává pouze to, že stavební úřad souhlasil se změnou účelu jím obývané místnosti

(číslo 1.02) z klubovny na „místnost pro bydlení“. Naopak z tohoto souhlasu nevyplývá schválení užívání místnosti coby bytu nebo místnosti určené k trvalému obývání (či takto zkolaudované), jak požaduje zákon o státní sociální podpoře. Obdobně splnění formální podmínky neprokazuje ani sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 4. 2024. Úřad práce nepochybil, když vycházel ze sdělení stavebního úřadu ze dne 14. 3. 2022, č. j. MM 18285/2022 ORR/Hře, ze kterého plyne jednoznačný závěr, že užívaná místnost nesplňuje definici bytu podle zákona o státní sociální podpoře.

[3] Z provedeného dokazování krajský soud zjistil, že žalobce bydlí v samostatné místnosti ve stavbě vedené podle katastru nemovitostí jako objekt občanské vybavenosti a podle dokumentace pro oznámení změny v užívání se jedná o rekreační a sportovní zařízení. Z nájemní smlouvy vyplynulo, že žalobce obývá jediný pokoj a sociální zařízení spolu s místností pro stravování je oprávněn využívat jako společné. Sdílení sociálních místností je přitom podle krajského soudu znak toho, že objekt není určen k trvalému bydlení. Žalobce má k dispozici dva záchody (místnosti č. 1.04 a 1.05 značené jako „WC muži“ a „WC ženy“), které jsou přístupné ze společných prostor. Budova dále obsahuje místnosti označené jako „PŘÍPRAVA JÍDEL-NÁPOJŮ“ (místnost č. 1.07) a „HYG. ZÁZ.-SPRCHA + WC“ (místnost č. 1.09), přičemž obě tyto místnosti jsou přístupné z místnosti „VÝČEP“ (místnost č. 1.10), resp. přes chodbu. Takové prostorové uspořádání je dle krajského soudu zásadní pro posouzení, zda je prostor s ohledem na jeho stavebně-technické uspořádání možno považovat za byt. Situace, kdy žalobce obývá jediný pokoj a sociální zařízení a místnost pro přípravu pokrmů a nápojů sdílí, nepochybně neodpovídá situaci předjímané zákonem; nejde o místnost či soubor místností, které by stavebně-technickým uspořádáním a vybavením splňovaly požadavky na trvalé bydlení a byly k tomuto způsobu užívání určeny. Užívaná místnost se nachází v objektu občanské vybavenosti sloužícím jako rekreační zařízení, objekt je veřejně přístupný a WC, místnost pro přípravu jídel i sprcha jsou přístupné jen přes místnosti, které jsou otevřeny veřejnosti.

[4] Krajský soud dále upozornil, že podle § 10 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), musí mít byt alespoň jednu záchodovou mísu a koupelnu; užívaná místnost přitom není součástí bytu, který by byl záchodovou mísou a koupelnou vybaven. V této souvislosti krajský soud uzavřel, že žalobcem obývaná místnost stavebně technickým uspořádáním a vybavením nesplňuje požadavky na trvalé bydlení a není k tomuto účelu užívání určena podle stavebního zákona, a není tedy bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Na tom nemohlo nic změnit ani sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 4. 2024 učiněné v jiné věci, ze kterého vyplývá, že posuzovaná místnost splňuje technické požadavky obytné místnosti; z tohoto sdělení není zřejmé, co konkrétního tím má stavební úřad na mysli, neboť závěrem uvedl, že souhlasem ze dne 10. 5. 2021 souhlasil „se změnou v užívání místnosti klubovny na místnost pro bydlení, ale nikoliv změnu na byt (bytovou jednotku)“. Skutečnost, že místnost byla do katastru nemovitostí zapsána jako „byt“, nemá podle krajského soudu význam. Katastrální úřady nejsou oprávněny zkoumat soulad vymezeného způsobu využití jednotek v prohlášení s kolaudačním rozhodnutím či souhlasem. Pokud jde o kontrolní protokol ze dne 19. 9. 2024, pak z něj plyne nad rámec již uvedeného pouze, že žalobce může užívat sociální zařízení na základě prohlášení vlastníka založeného v katastru nemovitostí, jímž došlo k vyčlenění bytové jednotky. Tato skutečnost nic nemění na shora uvedeném nevyhovujícím stavebně technickém uspořádání,

pokračování

které ostatně plyne i ze závěrů tohoto protokolu a navazujícího sdělení stavebního úřadu z téhož dne, dle nichž předmětná místnost nemá sama o sobě hygienické zázemí, jež by mohl obyvatel při trvalém bydlení bez dalšího užívat.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že místnost, kterou obývá, nelze považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, a namítá, že v řízení před krajským soudem nebyly řádně posouzeny jím předložené důkazy. Stěžovatel upozorňuje, že stavební úřad vydal dne 10. 5. 2021 souhlas se změnou v užívání stavby jako místnost pro bydlení. Stěžovatel argumentuje, že stavební úřad by souhlas nevydal, pokud by jeho žádost byla v rozporu s právními předpisy či byla jinak vadná. Dále poukazuje na sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 4. 2024, které výslovně uvádí, že stěžovatelem užívaná místnost splňuje podmínky obytné místnosti podle vyhlášky č. 268/2009 Sb. S ohledem na uvedené má stěžovatel za to, že formální podmínka v podobě účelového určení užívání místnosti k trvalému bydlení byla splněna. S ohledem na sdělení ze dne 25. 4. 2024 je tedy předchozí sdělení stavebního úřadu ze dne 14. 3. 2022 nepravdivé. Stěžovatel rovněž namítá, že pokud krajskému soudu nebylo jasné, co měl stavební úřad sdělením ze dne 25. 4. 2024 na mysli, bylo na něm, aby od stavebního úřadu žádal vysvětlení. Podle stěžovatele z § 3 písm. i) vyhlášky č. 268/2009 Sb. nevyplývá, že by obytná místnost musela být součástí bytu. Nepřesnost v nájemní smlouvě nemůže mít vyšší právní sílu než souhlas stavebního úřadu.

[7] Dále se stěžovatel vyjadřuje k jednotlivým bodům napadeného rozsudku. K bodu 22 stěžovatel uvádí, že krajským soudem odmítnuté návrhy důkazů byly zcela stěžejní pro posouzení, zda lze stěžovatelem obývanou místnost považovat za způsobilou k trvalému bydlení. Bodem 40 stěžovatel dokládá, že se krajský soud jeho věci nedostatečně zabýval, neboť údajně převzal informace z jiné věci, které se nezakládají na pravdě. Stěžovatelovo WC se nachází spolu s koupelnou v místnosti 1.09. Ve vztahu k bodu 29 stěžovatel opakuje svou argumentaci sdělením stavebního úřadu ze dne 25. 4. 2024. Ohledně bodu 30 rozsudku stěžovatel uvádí, že v předmětné místnosti pobývá již několik let a je zaměstnán jako správce zbylých částí objektu. K bodům 31 až 33 rozsudku stěžovatel uvádí, že stavební úřad nikdy nespécifikoval, jaké podmínky § 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb. neměly být splněny. Rovněž namítá, že případný nesoulad s požadavky citovaného ustanovení vyhlášky by musel být řešen již v řízení před stavebním úřadem. Stěžovatel má naopak za to, že podmínky daného ustanovení obytná místnost splňuje. Opětovně se pak stěžovatel vrací k tomu, že krajský soud nedostatečně vyjasnil rozpor mezi souhlasem stavebního úřadu ze dne 10. 5. 2021 a sdělením ze dne 25. 4. 2024. Ohledně bodu 36 rozsudku stěžovatel uvádí, že souhlas se změnou užívání stavby je v zásadě rekolaudací, odkazuje na rozsudek NSS č. j. 4 As 1/2023-26 a oba pojmy podrobně vysvětluje. Ve vztahu k bodu 37 rozsudku stěžovatel opakuje svou argumentaci stran nepravdivosti sdělení stavebního úřadu ze dne 14. 3. 2022. K vyhodnocení nájemní smlouvy ze strany soudu v bodě 39 rozsudku stěžovatel dodává dle něj podstatný kontext a některá její ustanovení dovysvětluje. V pasáži týkající se bodu 40 rozsudku stěžovatel polemizuje s interpretací výkresové dokumentace objektu ze strany soudu. Ve vztahu k bodu 41 stěžovatel uzavírá, že závěr krajského soudu,

že předmětnou místnost lze využívat pouze k dočasnému bydlení, byl v kasační stížnosti vyvrácen. Závěr soudu uvedený v bodě 42 nemá dle stěžovatele oporu v zákoně a stěžovatel nesdílí názor uvedený v bodě 43, neboť za byt lze považovat i jen jednu obytnou místnost. Ve vztahu k bodu 45 stěžovatel pouze opakuje svou argumentaci týkající se sdělení ze dne 25. 4. 2024; ohledně bodu 46 konstatuje, že byt byl do katastru nemovitostí zapsán v reakci na postoj úřadu práce; a k bodu 47 dodává, že během kontrol úřadu práce se vyjadřoval z pozice fyzické osoby, nikoli jako jednatel společnosti X.

[8] Závěrem stěžovatel upozorňuje, že podal žalobu ke krajskému soudu v obdobné věci (jednalo se jen o jiné období, za které byl žádán příspěvek na bydlení). O této žalobě rozhodoval jiný soudce, nařídil však ústní jednání na stejný den jako v nyní posuzované věci a vydal téměř doslovně shodný rozsudek. Je tedy zřejmá dohoda dvou soudců, kteří nerozhodovali nezávisle, ale vzájemně se radili a činili stejné závěry.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel pouze opakuje námitky uplatněné již v řízení před krajským soudem. V rozporu s tvrzením stěžovatele krajský soud již zevrubně posoudil stěžejní námitku o rozporu mezi souhlasem stavebního úřadu se změnou užívání stavby a následnými sděleními stavebního úřadu. K tomu odkazuje na své vyjádření v řízení před krajským soudem a pouze dodává, že souhlas s užíváním místnosti, která dříve sloužila jako klubovna, k bydlení, nemá význam pro posouzení toho, zda místnost splňuje definici bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Veškeré rozpory pak byly odstraněny stavebním úřadem v jeho sdělení na výzvu úřadu práce. Žalovaný dále popisuje rozdíl mezi doplatkem na bydlení, který představuje dávku pomoci v hmotné nouzi, a příspěvkem na bydlení, včetně jejich smyslu a zákonného účelu. Krajský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě odůvodnil, včetně odkazu na výkresovou dokumentaci objektu, že stěžovatelem obývaná místnost v rámci sportovního a rekreačního zařízení neodpovídá ani definici bytu podle zákona o státní sociální podpoře, ani zákonnému účelu přiznání příspěvku na bydlení. Přesvědčení stěžovatele o opaku na tomto závěru ničeho nemění.

[10] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel znovu opakuje, že nelze přehlížet a bagatelizovat souhlas stavebního úřadu se změnou v užívání části stavby, a opětovně zdůrazňuje, že sdělením stavebního úřadu ze dne 25. 4. 2024 bylo potvrzeno, že předmětná místnost splňuje podmínky obytné místnosti podle vyhlášky č. 268/2009 Sb. Dále stěžovatel opakuje své argumenty týkající se rozložení místností v objektu sportovního a rekreačního zařízení, odkazuje na místní šetření hygienické stanice ze dne 14. 10. 2024 a navrhuje k důkazu aktualizovaný záznam krajské hygienické stanice ze dne 30. 10. 2024. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že podal žádost o určení právního vztahu a žádost o převzetí věci Krajským úřadem Jihočeského kraje, aby prokázal nepravdivost jednotlivých tvrzení stavebního úřadu. V duplice žalovaný uvádí, že stanovisky krajské hygienické stanice stěžovatel argumentoval již v řízení před krajským soudem a v kasační stížnosti. Jak nicméně potvrdila i judikatura NSS, pravomoc k posouzení, zda určitá stavba nebo její součást je užívána k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, má obecný stavební úřad. K původnímu souhlasu stavebního úřadu se změnou užívání místnosti se již dostatečně vyjádřil krajský soud v bodech 34 až 36. Ve vyjádření k duplice stěžovatel vysvětluje přínos stanovisek krajské hygienické stanice pro posouzení věci, vytýká krajskému soudu, že nevyčkal výsledku místního šetření krajské hygienické stanice,

pokračování

a opětovně argumentuje, že již souhlas stavebního úřadu se změnou užívání stavby ze dne 10. 5. 2021 se vztahoval k trvalému bydlení. V dalších doplněních kasační stížnosti stěžovatel rozporuje závěry usnesení NSS ze dne 22. 5. 2025, č. j. 5 Ads 209/2024-41, a poukazuje na sdělení stavebního úřadu v řízení o přiznání doplatku na bydlení stěžovateli ze dne 29. 5. 2025.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou. Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud dále ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[12] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku výkladu definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Uvedená otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nespadá ani pod jeden z důvodů přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře NSS řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[15] Podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře „[b]ytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt“.

[16] K výkladu tohoto ustanovení se NSS opakovaně vyjádřil. Definice bytu byla do zákona o státní sociální podpoře převzata z § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb.

Vedle materiální podmínky (stavebně-technické uspořádání a vybavení splňující požadavky na trvalé bydlení) obsahuje ustanovení též podmínku formální v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností jako bytu. Je třeba mít na paměti, že příspěvek na bydlení se pojí pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních lze řešit pouze doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi (viz rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Ads 254/2019-16, ze dne 16. 12. 2019, č. j. 10 Ads 21/2019-23, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 3 Ads 78/2018-21, ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017-26, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, nebo ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23). NSS též dospěl k závěru, že jedním z pojmových znaků bytu je, že se jedná o ucelenou jednotku schopnou plnit samostatně funkci bydlení (srov. rozsudky ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010-98, č. 2267/2011 Sb. NSS, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 3 Ads 9/2016-29).

[17] Z judikatury rovněž vyplývá, že byt, který nesplňuje podmínky § 10 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb., nelze považovat za byt coby místnost či soubor místností určených k trvalému obývání (např. usnesení NSS ze dne 24. 4. 2024, č. j. 4 Ads 247/2023-54, ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 Ads 267/2021-36, ze dne 18. 11. 2021, č. j. 5 Ads 257/2021-38, či z téhož dne č. j. 5 Ads 259/2021-37). Podle uvedeného ustanovení „[k]aždý byt musí mít alespoň jednu záchodovou mísu a jednu koupelnu. U každé samostatné provozní jednotky s pobytovými místnostmi se počet záchodových mís stanoví podle účelu jednotky a počtu jejích uživatelů v souladu s příslušnými normovými hodnotami. Záchod nesmí být přístupný přímo z pobytové místnosti, nebo z obytné místnosti, jde-li o jediný záchod v bytě.“ NSS se nadto již věnoval i konkrétně stěžovateli obydli, přičemž dospěl k závěru, že definiční znaky bytu ve smyslu výše citovaného ustanovení nenaplnuje (srov. usnesení ze dne 22. 5. 2025, č. j. 5 Ads 309/2024-39, aprobované Ústavním soudem usnesením ze dne 13. 8. 2025, sp. zn. III. ÚS 2133/25).

[18] Krajský soud shora uvedenou judikaturu nepopřel, pokud dospěl k závěru, že stěžovatelem obývanou místnost 1.02 nelze považovat za byt podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Je totiž zcela zřejmé, že se nejedná o ucelenou jednotku schopnou samostatně sloužit k trvalému bydlení. Jak správně upozornil krajský soud, místnost 1.02 nesplňuje požadavek § 10 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb., neboť nemá záchodovou mísu ani koupelnu. Sociální zařízení není součástí stavebně-technického řešení posuzované místnosti, ale je přístupné pouze přes místnosti občanské vybavenosti (zejm. místnost 1.10 označená jako „VÝČEP“) či z venku přes místnost 1.07 „CHODBA“, tj. z prostor přístupných veřejnosti. Stěžovatelem obývaná místnost se navíc nenachází v budově určené k trvalému bydlení, ale dle slov samotného stěžovatele ve sportovně rekreačním zařízení. Z uvedených důvodů proto ob stojí krajským soudem aprobovaný závěr žalovaného, že posuzovaná místnost nesplňuje požadavky § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, neboť se nejedná o místnost uspořádanou, vybavenou a určenou k trvalému bydlení v materiálním, ani formálním smyslu.

[19] Nadto nutno podotknout, že z obsahu správního spisu (zejména ze stěžovatelem předložené nájemní smlouvy) vyplývá, že měl být stěžovatel coby nájemník oprávněn využívat společné prostory (kuchyň a WC), což lze jen stěží vyložit jinak, než že WC sdílí se zákazníky či personálem provozovny. Záchodová mísa a koupelna, které měl mít

pokračování

stěžovatel k dispozici, tedy byly nejen umístěny mimo posuzovanou místnost, ale evidentně ani nesloužily výhradně stěžovateli.

[20] Výše uvedenému odpovídá i obsah sdělení stavebního úřadu ze dne 14. 3. 2022, které si správní orgán I. stupně vyžádal a vycházel z něj v souladu s judikaturou (srov. výše označený rozsudek NSS č. j. 5 Ads 83/2020-23, zejm. bod [30], či usnesení NSS ze dne 18. 11. 2021, č. j. 5 Ads 259/2021-37, bod [8]). V tomto sdělení stavební úřad vysvětluje, že sice souhlasil se změnou účelu místnosti na „místnost pro bydlení“ (souhlas ze dne 10. 5. 2021), nikoliv však na byt či obytnou místnost určenou k trvalému bydlení právě s odkazem mj. na nesplnění požadavků stanovených § 10 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

[21] Na tom nic nemění ani sdělení stavebního úřadu ze dne 25. 4. 2024 týkající se otázky, zda posuzovaná místnost splňuje podmínky pro trvalé bydlení ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Byť je toto sdělení poněkud nepřesné, nezpochybňuje závěr žalovaného, že posuzovaná místnost není bytem ve smyslu posledně označeného ustanovení. Stavební úřad znovu upozornil, že souhlasil toliko se změnou účelu užívání na „místnost pro bydlení“, nikoliv na byt. Následně sice uvádí, že místnost splňuje podmínky obytné místnosti [tou se podle § 3 písm. i) vyhlášky č. 268/2009 Sb. rozumí součást bytu určená k trvalému bydlení], z toho však nelze dovodit nic jiného, než že by místnost byla způsobilá být součástí bytu jakožto obytná místnost; součástí bytu ovšem není. Nelze dovozovat, že by stavební úřad tímto vyjádřil názor, že je namístě rezignovat na ostatní požadavky kladené na byt či že by snad měl tyto požadavky za splněné.

[22] Pokud jde o obsah záznamu z místního šetření krajské hygienické stanice ze dne 14. 10. 2024, NSS konstatuje, že předmětný záznam nevypovídá o stavu k okamžiku rozhodování žalovaného, který je pro posouzení věci rozhodný (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a je proto pro věc irelevantní. Nadto, lze přisvědčit krajskému soudu, že navrhovaný důkazní prostředek je pro posouzení věci nadbytečný, neboť spisový materiál poskytuje dostatečný podklad pro posouzení věci. Obdobně ani sdělení stavebního úřadu ze dne 29. 5. 2025 nemůže být pro posouzení věci relevantní, neboť jednak bylo vydáno až po rozhodnutí žalovaného, jednak se týká jiného správního řízení, a to řízení o doplatku na bydlení.

[23] Ostatní stěžovatelem uváděné okolnosti týkající se toho, že zahajoval stavební řízení z důvodu, aby mohl v objektu trvale bydlet, jsou pro posouzení jeho nároku na příspěvek na bydlení zcela nepodstatné. Mohou-li o něčem vypovídat, pak nejvýše o pochybení jiných správních orgánů v jiných řízeních a při jiných postupech, nikoliv o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

[24] Nejvyšší správní soud se konečně neztotožňuje ani s názorem stěžovatele, že soudci krajského soudu nerozhodovali nezávisle, když nařídili jednání v nynější a obdobné věci (zřejmě míněna věc posuzovaná krajským soudem pod sp. zn. 60 Ad 18/2023) na stejný den a následně vydali shodná rozhodnutí. Sladěný postup různých soudců v obdobných věcech a vzájemná konzultace v rámci jedné soudní instance nezpochybňuje nezávislost ani nestrannost rozhodujících soudců; naopak jde o postup související se zachováním jednoty judikatury (viz usnesení NSS ze dne 31. 5. 2006, č. j. Nao 7/2006-121). Nelze

tedy z tohoto důvodu uvažovat o tom, že by ve věci rozhodoval vyloučený soudce ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s.

[25] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchýlil od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a je proto nepřijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Z uvedeného důvodu ji Nejvyšší správní soud odmítl.

[26] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy v takovém případě opírá o § 60 odst. 1 a v daném případě rovněž § 60 odst. 2 (nikoli však odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, nicméně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti vůči neúspěšnému stěžovateli mu dle § 60 odst. 2 s. ř. s. nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. listopadu 2025

Eva Šonková
předsedkyně senátu